

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi július hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A harmadfokú bíróság a csalás vétsége és más bűncselekmény miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 2.Bf.385/2013/9. számú ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak 4.000 (négyezer) forint harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

A másodfokú bíróság ítélete ellen a védő jelentett be fellebbezést, amelynek célját nem jelölte meg.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelenlévő képviselője útján a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen jogorvoslati kérelmét elsődlegesen védence felmentése, másodsorban a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn.

A harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be.387.§ (1) bekezdése értelmében abból a szempontból bírálta felül, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján mindössze annyiban helyesbítette, hogy a feltételes szabadság nem 2010. július 2-án járt le, hanem helyesen ekkor járt volna le újabb

bűncselekmény elkövetése, ennél fogva a feltételes szabadság megszüntetése hiányában.

Az ekként helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól.

A felülbírálat során megállapítható volt, hogy az eljárási szabályokat mind a másodfokú, mind az elsőfokú bíróság maradéktalanul megtartotta.

Nem osztotta a harmadfokú bíróság a védőnek a nyilvános ülésen megismételt, a törvényes vád hiányára utaló jogi érvelését. A vád törvényességének kérdését már a másodfokú bíróság is körültekintő módon áttekintette, ennek alapján alakította ki azt az álláspontját, hogy a vádirati tényállás tartalmazza a közbizalom ellen további bűncselekmény megállapításához elengedhetetlenül szükséges tényeket. Nevezetesen a nyugdíj összegét tanúsító hamis okiratra, illetve annak felhasználására utaló adatokat. Amint arra a másodfokú bíróság helytállóan utalt a vád törvényességének nem feltétele a vád tárgyát képező tények Btk.-ban írtak szerinti minősítése.

Az elsőfokú bíróság feltárta és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a releváns múltbéli események rekonstruálásához szükségesek voltak. Az eljáró bíróságok indokolási kötelezettségüket is teljesítve meggyőző érveléssel adtak számot ténymegállapításaikról, köztük a vádlotti védekezés elvetésének okairól. Ezeket az indokokat - immár harmadik alkalommal - a harmadfokú bíróság nem tartotta szükségesnek megismételni.

A helyesbített tényállás a Be.388.§ (1) és (2) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

E tényállás alapján a másodfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére valamennyi cselekménye, köztük az 1978. évi IV. törvény 274.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntette vonatkozásában is.

Az eljáró bíróságok ugyancsak helytállóan döntöttek el azt a kérdést, hogy az időközben hatályba lépő Btk.-val szemben az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezései alkalmazandók. Ennek indokait a másodfokú bíróság fejtette ki a törvényi előírásoknak megfelelően.

A felmentést célzó jogorvoslati kérelem tehát nem volt megalapozott.

A többszörösen büntetett előéletű, ennek megfelelően beszámítási képességgel rendelkező vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy milyen jogügyletben működött közre. Életkörülményei ismeretében azzal is számolnia kellett, hogy az

áruhitel szerződés megkötését követően a jövőben esedékessé váló törlesztő részleteket nem tudja megfizetni. Érzékelnie kellett azt is, hogy az elkészített okiratok felhasználása megtörténik. Hasonlóképpen tudott a felhasznált okirat tartalmi hiteltelenségéről, annak valótlanágáról, hogy 95.165 forint havi nyugellátásra volna jogosult. Ezen túlmenően - miután vásárolni nem kívánt - közreműködését az ismeretlen személy ügyletében jogszerű cél nem indokolhatta.

Nem csak a közbizalom elleni, hanem az egyéb bűncselekmények minősítése is mindenben megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az első- és a másodfokú bíróságok a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket nagyobb részt helyesen tárták fel. A vádlott esetében további súlyosító körülményként kellett figyelembe venni, hogy előélete alapján nem csak többszörös, hanem egyúttal különös visszaesőnek is minősülő személy.

Az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság eltúlzottnak nem tekinthető, sőt, inkább enyhe büntetést szabott ki a vádlottal szemben. A Be.354.§ (1) bekezdésében szereplő súlyosítási tilalom folytán már a másodfokú bíróság sem volt abban a helyzetben, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetést súlyosbítsa, erre a harmadfokú bíróságnak sem volt jogi lehetősége. Következésképp a büntetés enyhítése szóba sem kerülhetett.

Észlelte ugyanakkor a harmadfokú bíróság, hogy az eljáró bíróságok a vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből a törvény kötelező előírása ellenére nem zárták ki.

Az 1978. évi IV. törvény 47.§ (4) bekezdés a) pontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, amelyet korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, a végrehajtás befejezése előtt követett el.

Az előélet 8. pontjában írt, a Pécsi Városi Bíróság 16.B.1645/2007/13. számú ítéletével kapcsolatos végrehajtási adatok elemzése alapján megállapítható, hogy a vádlott korábbi elítélésére a 2008. évi november hó 13. napján jogerőre emelkedett ítélettel került sor, míg a feltételes szabadságra bocsátás utóbb történő megszüntetésével a büntetés kitöltésének időpontja a 2013. évi november hó 18. napja volt. A vádlott jelenlegi bűncselekményeit a jogerős elítéltetése után, de még a végrehajtás befejezése előtt, 2011. augusztus 27-én valósította meg. A szóban forgó ügyben a feltételes szabadságra bocsátás tehát azért kizárt, mert a jelenlegi bűncselekmények elkövetése az előző szabadságvesztést kiszabó ítélet jogerőre emelkedése után történt olyan időben, amikor az előző jogerős szabadságvesztést még nem hajtották végre.

A feltételes szabadság kedvezményéből való kizárás megállapítása a fellebbviteli eljárás során nem ütközött a súlyosítási tilalom szabályába. Nem tekinthető ugyanis a súlyosítási tilalom megsértésének, ha a másod-, illetve harmadfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezést súlyosítás végett bejelentett fellebbezés hiányában a terhelt terhére változtatja meg (BH.2005.130., BJD 4721.).

A feltételes szabadság kizárására vonatkozó szabály az 1978. évi IV. törvény, valamint a jelenleg hatályos Btk. szerint is megegyezett, ezért ez az időbeli hatály, illetve az elkövetéskori Btk. alkalmazásának kérdéskörét nem érintette.

A kifejtettekre figyelemmel a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a feltételes szabadságot érintő részét a Be.398.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.397.§-a alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2014. július 10.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Kutasi Tünde s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 2.Bf.385/2013/9. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.II.30/2014/4. számú végzése folytán - az abban foglalt változtatással - a 2014. évi július hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Krémer László s.k.
a tanács elnöke